

РЕШЕНИЕ

№ 1167

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-III-Б, в закрито заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Десислава Ал. Алексиева

като разглежда докладваното от Десислава Ал. Алексиева Въззивно гражданско дело № 20221100503635 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 – чл. 438 ГПК.

Образувано е по жалба от 18.03.2022 г. на длъжника Г.ф. – гр. София срещу постановление от 14.03.2022 г. по изпълнително дело № 20227800400036 по описа на частен съдебен изпълнител В.Л., с рег. № 780 на КЧСИ, с което е отказано намаляване на размера на приетите разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбоподателят поддържа, че на основание изпълнителен лист от 03.02.2022 г. по гр.д. № 1041/2017 г., СГС е извършил превод по банкова сметка на вискателите за целия размер на присъдената с решенията сума, като същата била на разположение на вискателите на 04.03.2022 г. - преведената сума била в размер на 245346,82 лв. в срока за доброволно изпълнение. Отправя искане за отмяна на обжалваното постановление, като счита, че претендираното от вискателите адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено до 200 лева. В случай че размерът на адвокатското възнаграждение бъде редуциран, отправя искане за изменение на размера на дължимата такса по т. 26 ТТРЗЧСИ, съобразно размера на дълга. Претендира разноски.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК вискателите са подали възражение срещу жалбата, като считат, че същата е допустима, но следва да бъде оставена без уважение. В случая сумите, за които бил издаден процесния изпълнителен лист, не били платени от длъжника преди образуване на изпълнителното дело, като длъжникът бил дал повод за образуване на изпълнителното дело. Възразява срещу претенцията на жалбоподателя за юрисконсултско възнаграждение.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 ГПК частният съдебен изпълнител заявява, че жалбата е допустима, но е неоснователна. Поддържа, че претендираният размер от вискателите е под установения минимум по Наредба № 1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което е отказано намаляване на приетия размер адвокатско възнаграждение в полза на вискателите.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на жалбоподателя, възраженията на вискателя, мотивите на частния съдебен изпълнител и прецени данните по

делото, приема за установено следното от фактическа страна:

Изпълнително дело № 20227800400036 по описа на частен съдебен изпълнител В.Л., с рег. № 780 на КЧСИ е било образувано по молба от 24.02.2022 г. на взыскателите П.Л.М., Ц.С.М., Д.С.М. въз основа на изпълнителен лист от 03.02.2022 г., издаден по гр. дело № 1041/2017 г. по описа на СГС, ІГО, срещу Г.ф. за сумите от по 50 000 лева на всеки, представляващи обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на С.М. при ПТП на 09.10.2014 г., ведно със законната лихва от 06.03.2017 г. до окончателното изплащане. С молбата на частния съдебен изпълнител е отправено искане за изпращане на покана за доброволно изпълнение на длъжника Г.ф. и налагане на заповед за изрично посочена банкова сметка на длъжника. Към молбата са приложени три броя фактури, всяка една на стойност по 1200 лева и платежен документ от 24.02.2022 г. за извършено плащане на адвокатско възнаграждение в полза на адвоката в размер на 3600 лева.

На 24.02.2022 г. на длъжника била изпратена покана за доброволно изпълнение за заплащане на сума в общ размер на 245 346,82 лева, от които 150 000 лева – главници, 76 250,01 лева – законна лихва върху главниците в периода от 06.03.2017 г. до 10.03.2022 г., 3600 лв. - разноски по изпълнителното дело, 72 лева – обикновени такси и 15 424,80 лева – пропорционална такса по т. 26 ТТРЗЧСИ. Поканата била надлежно връчена на длъжника на 01.03.2022 г.

На 04.03.2022 г. длъжникът заплатил сумата от 245346,82 лева съгласно приложен платежен документ /л. 16 от изпълнителното дело/.

На 09.03.2022г., длъжникът подал възражение срещу адвокатско възнаграждение в размер на 3600 лева, както и е отправил искане за намаляване на размера на сумата по т. 26 ТТРЗЧСИ.

С обжалваното постановление от 14.03.2022 г., което е било надлежно съобщено на длъжника на 16.03.2022 г., частният съдебен изпълнител е оставил без уважение възражението срещу размера на адвокатското възнаграждение на взыскателя.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител – чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

СГС приема, че въпросът за разноските се поставя във всяко съдебно производство, поради което уредбата му в действащия ГПК се съдържа в част І "Общи правила". Тази част важи, както за исковия процес във всичките му етапи, така и за изпълнителното производство - задължението на длъжника за разноски е изрично уредено в чл. 79 ГПК. Според нормата на чл. 79, ал. 1, т. 1 ГПК, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство и изпълнителните действия бъдат изоставени от взыскателя или бъдат отменени от съда.

Според приетото в т. 6 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ВКС по тълк.дело № 2/2013 г., ОСГТК, взыскателят прави разноски по образуването на изпълнителното дело, по осъществяването на изпълнителния способ, постъпленията от който се разпределят, по осъществяването на други изпълнителни способности, както и разноски за възнаграждение на един адвокат, от които /при възражение на длъжника или от някой от присъединените кредитори/ се признава тази част, която съответства на действителната и правна сложност на изпълнителното дело с оглед различната роля на адвоката при възлагането на изпълнението на държавен съдебен изпълнител, който няма право да определя изпълнителния способ; и ролята на адвоката при възлагането на изпълнението на

частен съдебен изпълнител, комуто може да е възложено да определя изпълнителния способ.

Молбата за образуване на процесното изпълнително дело е била подадена от вискателя чрез адвокат Д.Й., за чиято представителна власт са ангажирани надлежни доказателства. По делото няма данни адвокатът да е регистриран по ДДС, нито адвокатското дружество да е упълномощено от вискателите.

Съобразно чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., минималният размер на възнаграждението за образуване на изпълнителното дело е 200 лв., като същият не зависи от конкретния материален интерес. Еднократното заплащане на адвокатско възнаграждение в посочения размер следва да бъде възложено в тежест на длъжника. Несъмнено е, че изпълняемото право не е било погасено преди образуване на изпълнителното производство.

Съгласно чл. 10, т. 2 от наредбата /в приложима редакция - изм., ДР, бр. 7 от 22.01.2019 г./, минималният размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителството, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания над 1 000 лв. е 1/2 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 2 - 7, т.е. дължимостта на възнаграждението е предпоставено от осъществяване на процесуална защита, изразяваща се в извършването на действия по изпълнителното дело, различни от подаване на молба за образуване на изпълнително производство.

В разглеждания случай е видно от данните по изпълнителното дело, че такива действия - извън подаването на молбата за образуване на изпълнителното дело не са предприемани, а същевременно длъжникът не отговаря за разноските на вискателя, направени по изпълнителни способности, които не са приложени - няма спор, че в срока за доброволно изпълнение длъжникът е погасил изцяло задълженията си. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че длъжникът не следва да носи отговорност за заплащане на направени от вискателя разноски за възнаграждение по чл. 10, т. 2 от наредбата. Ето защо обжалваното постановление следва да бъде отменено в частта му, в която в тежест на длъжника са възложени направените от вискателите разноски за адвокатско възнаграждение за горницата над 200 лв.

Същевременно видно е от съдържанието на подадената от вискателя молба за образуване на изпълнително дело, че в същата не се съдържа искане за събиране на разноските за възнаграждение за един адвокат, независимо, че към молбата са представени три броя фактури и платежен документ за платено адвокатско възнаграждение.

В изпълнение на задължението си служебно да следи дали страната е претендирала разноски за адвокатско възнаграждение и е доказала реалното им извършване, предвид диспозитивното начало в процеса и естеството и предмета на настоящото производство /съдебен контрол за проверка законосъобразността на акта на съдебния изпълнител/, СГС счита, че обжалваното постановление, с което в тежест на длъжника са възложени направените от вискателя разноски за адвокатско възнаграждение за горницата над 200 лева, следва да бъде отменено.

По отношение на жалбата срещу размера на таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ:

Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Както вече бе посочено, задължението на длъжника в изпълнителното производство за разноски е изрично уредено в нормата на чл. 79 ГПК.

Такси по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни и други действия, като техният размер и вид са определени в ТТРЗЧСИ - чл. 78 ЗЧСИ. За събирането на таксите по изпълнението частният съдебен изпълнител следва да изготви сметка, която се връчва на задълженото лице и в която се посочват разпоредбите, въз основа на които се дължат таксите, материалният интерес при пропорционалната такса, сумите на дължимите такси и допълнителни разноски, размерът на получената предплата и последиците при

неплащане - чл. 79 ЗЧСИ. Обикновените такси по изпълнението се събират само за действия, изрично посочени в тарифата /чл. 82 ЗЧСИ/, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес /чл. 83 ЗЧСИ/.

Разпоредбата на т. 26 ТТРЗЧСИ ясно сочи, че пропорционалната такса се събира върху събраната сума. Под "парично вземане" по смисъла на посочената норма се разбира само вземането, което е предмет на изпълнителния лист, а не и таксите и разноските по самото изпълнително дело, върху които такса по т. 26 ТТРЗЧСИ не се дължи. Следователно в разглеждания случай дължимият размер на пропорционалната такса възлиза на 15 252 лв. с вкл. ДДС съгласно т. 26, б. "д" ТТРЗЧСИ /определен на база материален интерес от 75416,67 лв. за всеки един от вискателите/.

Ето защо СГС приема, че определената от ЧСИ такса по т. 26 от тарифата за горницата над 15 252 лв. с вкл. ДДС се явява незаконосъобразна.

По разноските за настоящото производство:

Разноски в настоящото производство не се дължат. Същото е иницирано срещу акт на съдебен изпълнител по възражение на длъжника и не е свързано с процесуално поведение на ответната страна, поради което нормата на чл. 78 ГПК не следва да намери приложение.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на длъжника Г.ф. – гр. София срещу постановление от 14.03.2022 г. по изпълнително дело № 20227800400036 по описа на ЧСИ В.Л., с рег. № 780 на КЧСИ, с което е отказано намаляване на разноските по изпълнението, съответно в частта над 200 лв. - възнаграждение за един адвокат и в частта над 15 252 лв. с вкл. ДДС – пропорционална такса по т. 26 ТТРЗЧСИ.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____